

2. Na wypadek, gdyby Trybunał uznał, że strony pozwane działały jako instytucje Unii, rozstrzygnięcie Sądu zawarte w pkt 55-60 postanowienia dotyczące drugiej części skargi [o stwierdzenie nieważności] stanie się automatycznie bezskuteczne.

⁽¹⁾ Punkt 45 postanowienia.

⁽²⁾ Wyrok Pringle (EU:C:2012:756).

⁽³⁾ Punkt 45 postanowienia.

⁽⁴⁾ Punkt 45 postanowienia.

⁽⁵⁾ Zobacz także pkt 112 i 163.

⁽⁶⁾ Punkt 43 postanowienia oraz postanowienie z dnia 4 lipca 2013 r., Diadikasia Symvouloi Epicheiriseon/Komisja i in. (C-520/12 P, EU:C:2013:457).

⁽⁷⁾ Punkt 54 postanowienia.

⁽⁸⁾ Postanowienie z dnia 17 grudnia 2008 r. Portela/Komisja (T-137/07, EU:T:2008:589, pkt 80).

⁽⁹⁾ Wyrok z dnia 25 czerwca 1997 r., Perillo/Komisja (T-7/96, Rec, EU:T:1997:94).

⁽¹⁰⁾ Punkt 54 postanowienia.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 10 listopada 2014 r. w sprawie T-293/13, Christos Theophilou oraz Eleni Theophilou/Komisja Europejska i Europejski Bank Centralny, wniesione w dniu 12 stycznia 2015 r. przez Christosa Theophilou oraz Eleni Theophilou

(Sprawa C-10/15 P)

(2015/C 171/13)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Christos Theophilou oraz Eleni Theophilou (przedstawiciele: C. Paschalides, Solicitor, A. Paschalides, dikigoros oraz A. Riza QC)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Europejski Bank Centralny

Żądania wnoszących odwołanie

— dopuszczenie odwołania, oddalenie zarzutów podniesionych przez strony pozwane, obciążenie ich kosztami poniesionymi przed Sądem i Trybunałem oraz rozstrzygnięcie sprawy co do istoty.

Zarzuty i główne argumenty

1. Sąd naruszył prawo Unii w ocenie szeregu argumentów w swoim postanowieniu, w następujący sposób.

- a) Trybunał oparł się na okoliczności, że „zadania powierzone Komisji [...] w ramach traktatu EMS nie obejmują żadnych własnych uprawnień decyzyjnych, oraz że [...] działalność tych dwóch instytucji w ramach traktatu EMS wiąże jedynie EMS” ⁽¹⁾, nie oceniając wpływu oceny prawnej, jaką przyjął w pkt 48, zgodnie z którą Komisja „nie przekazała skutecznej kontroli nad swoją rolą w procesie decyzyjnym na podstawie art. 136 ust. 3 [TFUE] według uprawnień przyznanych jej przez art. 17 [TUE] do działania jako instytucja Unii odpowiedzialna za zapewnienie, aby akty zawarte na podstawie traktatu EMS były zgodne z prawem Unii”.

- b) W wyroku Pringle⁽²⁾, na którym oparł się Sąd⁽³⁾ orzeczono, że podczas gdy Komisja i EBC wiążą wyłącznie EMS⁽⁴⁾, jednak Sąd m.in. w pkt 164⁽⁵⁾ wyroku zauważył, iż „zadania powierzone Komisji w traktacie EMS umożliwiają jej, jak przewiduje art. 13 ust. 3 i 4 tego traktatu, zapewnienie zgodności protokołów ustaleń sporządzonych w ramach EMS z prawem Unii”, a w pkt 174, że „[z]godnie bowiem z art. 13 ust. 3 traktatu EMS protokół ustaleń uzgodniony z państwem członkowskim wnioskującym o udzielenie wsparcia na rzecz stabilności musi być w pełni zgodny z prawem Unii”.
- c) Twierdzenie, zgodnie z którym skarga o odszkodowanie skierowana przeciwko Unii i oparta na samej bezprawności aktu lub zachowania, które nie wyszły od instytucji Unii lub jej służb musi być odrzucona jako niedopuszczalna⁽⁶⁾, zostało zastosowane bez oceny argumentów zawartych w uwagach skarżących na piśmie wskazujących, że „[...] EBC musiał działać jako instytucja Unii, ponieważ EMS nie mógł zgodnie z prawem sprawować skutecznej kontroli nad uprawnieniami egzekucyjnymi na mocy prawa Unii, aby zezwolić lub działać na podstawie zagrożenia. Rzeczony uprawnienie egzekucyjne przysługuje wyłącznie EBC i nie może zostać delegowane na mocy prawa Unii”.
- d) „[Z]achowanie, jakie miało spowodować podnoszoną szkodę stanowi powstrzymanie się Komisji od działania przy podpisywaniu protokołu ustaleń. Jednakże protokół ustaleń został podpisany po obniżeniu wartości depozytu skarżących [...]. Obniżenie to miało faktycznie miejsce w chwili wejścia w życie [środków z 29 marca 2013 r.]. Nie można zatem uważać, że skarżący mogli wykazać z dostateczną pewnością, że podnoszona przez nich szkoda została rzeczywiście spowodowana zarzucanym brakiem działania Komisji⁽⁷⁾. Ta propozycja pomija argument skarżących wskazany w pkt 41 postanowienia: „w poszanowaniu warunków związanych z [PPF] przyznanym [Republice Cypryjskiej] w dniu 26 kwietnia 2013 r. oraz sposobu, w jaki były one wymagane przez Komisję i EBC, które spowodowały szkodę po stronie skarżących, za którą żądają oni odszkodowania na podstawie art. 268 i 340 [TFUE]”. Sposób, w jaki były one wymagane obejmował brak zapewnienia przez Komisję, że warunki odpowiadają prawu Unii, a zagrożenie przez EBC obciążeniem dostarczenia euro Cypru, co stanowiło ciągłe działania/brak działań począwszy od dnia 15 marca 2013 r. a skończywszy na wymogu przestrzegania warunków w dniu 29 marca 2013 r.
- e) Treść protokołu ustaleń została zakwestionowana na tej podstawie, że odwoływał się on do wcześniejszego przestrzegania warunków, które hipotetycznie miało miejsce przed obniżeniem wartości depozytów skarżących, czego Sąd zaniechał ocenić jako integralnej części postępowania.
- f) „[W] wypadkach, gdy zachowanie, jakie miało spowodować podnoszoną szkodę polega na powstrzymaniu się od działania, szczególnie niezbędne jest upewnienie się, że rzeczona szkoda została faktycznie spowodowana przez zarzucany brak działania i nie mogła być spowodowana przez zachowania odrębne od tych zarzucanych pozwanej instytucji”: postanowienie Portela/Komisja⁽⁸⁾. Innymi słowy, „nawet jeżeli”⁽⁹⁾ Komisja działała zgodnie ze swoim obowiązkiem zapewnienia zgodności warunków z prawem Unii, nie miałyby to znaczenia, ponieważ protokół ustaleń został podpisany po obniżeniu wartości depozytów skarżących w BoC [Bank of Cyprus]⁽¹⁰⁾. Ponownie Sąd nie dokonał oceny argumentów powołanych przez skarżące: zob. m.in. lit. d) i e) powyżej.
- g) Ponadto i tytułem ewentualnym, Sąd dopuścił się błędu co do okoliczności faktycznych uznając, że protokół ustaleń został podpisany po obniżeniu wartości depozytów we wszystkich wypadkach. W wypadku BoC ostateczne obniżenie wartości nie nastąpiło przed podpisaniem protokołu ustaleń w dniu 26 kwietnia 2013 r., lecz pod koniec czerwca 2013 r.

2. Na wypadek, gdyby Trybunał uznał, że strony pozwane działały jako instytucje Unii, rozstrzygnięcie Sądu zawarte w pkt 55-60 postanowienia dotyczące drugiej części skargi [o stwierdzenie nieważności] stanie się automatycznie bezskuteczne.

⁽¹⁾ Punkt 45 postanowienia.

⁽²⁾ Wyrok Pringle (EU:C:2012:756).

⁽³⁾ Punkt 45 postanowienia.

⁽⁴⁾ Punkt 45 postanowienia.

⁽⁵⁾ Zobacz także pkt 112 i 163.

⁽⁶⁾ Punkt 43 postanowienia oraz postanowienie z dnia 4 lipca 2013 r., Diadikasia Symvouloi Epicheiriseon/Komisja i in. (C-520/12 P, EU:C:2013:457).

⁽⁷⁾ Punkt 54 postanowienia.

⁽⁸⁾ Postanowienie z dnia 17 grudnia 2008 r. Portela/Komisja (T-137/07, EU:T:2008:589, pkt 80).

⁽⁹⁾ Wyrok z dnia 25 czerwca 1997 r., Perillo/Komisja (T-7/96, Rec, EU:T:1997:94).

⁽¹⁰⁾ Punkt 54 postanowienia.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bayerischer
Verwaltungsgerichtshof (Niemcy) w dniu 10 lutego 2015 r. – Firma Theodor Pfister/Landkreis Main-
Spessart**

(Sprawa C-58/15)

(2015/C 171/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bayerischer Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Firma Theodor Pfister

Strona pozwana: Landkreis Main-Spessart

Pytanie prejudycjalne

- Czy art. 27 ust. 3 zdanie drugie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 882/2004⁽¹⁾ z dnia 29 kwietnia 2004 r. zezwala na pobieranie opłat wystarczających na pokrycie kosztów kontroli higieny mięsa w okresie przejściowym w 2007 r. według wcześniejszego prawa (dyrektywy 85/73/EWG, zmienionej dyrektywą 96/43/WE)?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regulami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt, Dz.U. L 165, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy (Polska)
w dniu 17 lutego 2015 r. – Emmanuel Lebek/Janusz Domino**

(Sprawa C-70/15)

(2015/C 171/15)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Najwyższy